

La Comédiathèque

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.
Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.
Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o
autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.
Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et
Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind
reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul
site-ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Strip Poker

*Să-ți inviți noii vecini ca să vă cunoașteți:
un pariu riscant, care te poate costa scump și poate da naștere
unei comedii în care, ca la poker, fiecare trebuie să-și pună cărțile pe masă...*

Personaje

Petru – Maria – Radu – Cătălina

Actul 1

În sufrageria lor, Maria, o blondă destul de sexy care s-a aranjat pentru ocazie, pregătește o masă festivă pentru patru persoane. Îi sună telefonul mobil. Răspunde.

Maria (amabilă) – Alo, da...? (Iritată) A, nu, îmi pare rău, nu e Petru, sunt Maria, soția lui... Ați sunat pe mobilul meu... Pot să-i las un mesaj...? Foarte bine... Nu, nu, nicio problemă...

Își reia pregătirile cu o veselie ușor febrilă. Telefonul sună din nou.

Maria (și mai iritată) – Alo, da...? (Amabilă) A, salut, Sorin... Da, da, sunt bine... Dar ți-am spus că m-am lăsat de fumat...? De azi-dimineață... Nu, nu sunt însărcinată, stai liniștit, dar fumam totuși două pachete pe zi. La cât costă țigările, am calculat că într-un an îmi permit un safari în Kenya. Dacă rezist doar o săptămână, tot îmi ajunge de-un abonament lunar STB. În orice caz, din ce-am economisit azi mi-am cumpărat un borcan mare de Nutella... (Oftând) Nu credeam că o să fie atât de greu... Dar ce să faci? Acum nici în cimitir nu mai ai voie să fumezi... Petru? E bine. Până una-alta... Nu, vorbeam de serviciul lui... Bun, scuză-mă, trebuie să închid, mi se usucă friptura de porc cu prune. Mai vorbim? Pa, pa...

Maria închide, adulmecă aerul și aruncă o privire îngrijorată spre spectatori.

Maria – Nu miroase a gaz...?

Se repede în bucătărie. Petru, cu aer de intelectual, intră fluierând. Își scoate pardesiul, se așază pe canapea și răsfoiește Adevărul, al cărui titlu mare este: „Telefonul mobil, cancerigen?” Maria revine. El pune repede ziarul pe masă și își compune o figură tragică.

Maria (veselă) – Salut!

Petru (sinistru) – Salut...

Maria (văzându-i fața) – Ce-ai pățit?

Petru – O să fiu concediat...

Maria – Concediat! Dar de ce?

Petru – Delocalizare...

Maria – Vai... Îmi pare rău...

Se prăbușește pe canapea.

Petru (patetic) – N-o să mă părăsești, nu?

Maria îl ia în brațe ca să-l consoleze.

Maria – Ce tot spui? Eu lucrez! Uite, tocmai m-am lăsat de fumat. Cu banii pe care-i economisim, aproape că puteai să treci deja la jumătate de normă... Și dacă trebuie să strângem cureaua, o strângem. *(Cu o mână pe burtă)* O să renunț la Nutella...

Petru *(exagerând)* – Nu vreau să trăiesc pe spinarea ta, să știi... Mai bine mi-aș pune capăt zilelor...

Maria – Hai, nu mai spune prostii... Suntem căsătoriți, Petru! La bine și la rău! Păstrăm ce-i mai bun la urmă... Dar e nebunie să delocalizeze totul așa, fără să vă anunțe...

Petru – Știi cum e acum... Cu globalizarea...

Maria – Totuși... Să delocalizeze Biblioteca Națională a României... Dar unde o mută? E uriașă clădirea...

Petru – În China... O demontează, o pun în lăzi și o reconstruiesc într-o zonă industrială de la periferia orașului Guangzhou. Au și început să demonteze o aripă...

Maria *(îngrozită)* – Nu se poate!

Petru – Ba da...

Maria – Și ce-or să facă chinezii cu toate cărțile alea? N-or să înțeleagă nimic. Nici măcar n-or putea să le pună în ordine alfabetică...

Petru – Toată literatura română va fi tradusă automat în esperanto, după care o digitizează și o stochează într-un computer central uriaș, în formă de pagodă. Evident, ca să ai acces la date, o să plătești abonament, ca la o platformă de streaming. Iar hârtia va fi reciclată. Măcar așa nu mai taie și ultimele păduri de eucalipt din China. *(Oftând)* În fine, dacă sacrificiul meu salvează câțiva panda...

Maria *(zdrobită)* – Nu pot să cred...

Petru mai încearcă o clipă să-și păstreze seriozitatea, apoi izbucnește în râs.

Petru – Bineînțeles că nu! Chiar ai crezut o tâmpenie ca asta?

Maria *(furioasă și ușurată în același timp)* – Nu ar trebui să glumești cu așa ceva...

Petru – E adevărat că nu e momentul să-mi pierd serviciul. Nu e plătit chiar rău... și îmi lasă tot timpul să scriu... Apropo, am o veste bună. Editura Confidențială e de acord să-mi publice piesa!

Maria *(prefăcându-se entuziasmată)* – Editura Confidențială... Fantastic!

Petru – Da, mă rog, pe cheltuiala autorului... Trebuie să vând măcar patru mii de exemplare ca să-mi scot cheltuielile de tipar. Patru mii de exemplare se vând repede, nu?

Maria – Între părinții tăi și ai mei... Dacă ia fiecare câte o mie!

Petru își freacă mâinile cu un zâmbet satisfăcut.

Petru – Bun, mâncăm? În seara asta e Strip Poker...

Maria (*derutată*) – Vrei să jucăm noi doi strip poker?

Petru – Strip Poker, reality-show-ul de la televizor, știi foarte bine!

Maria – Nu...

Petru – Invită cupluri. De fiecare dată când unul dintre parteneri consideră că e mai prudent să nu răspundă la întrebarea celuilalt, trebuie să-și dea jos o haină!

Maria (*oftând*) – Nu înțeleg cum poți să te uiți la asemenea tâmpenii...

Petru – Hai, măi... E finala în seara asta!

Maria – Finală sau nu, n-o să se poată...

Petru – S-a stricat televizorul?

Maria – Nu... Dar n-o să poți să te uiți...

Petru – Îmi interzici televizorul...?

Petru observă masa pusă pentru patru.

Petru – Să nu-mi spui că i-ai invitat pe ai tăi!

Maria – Vecinii.

Petru – Vecinii? S-au mutat acum o lună...

Maria – Noii vecini!

Petru – Noii vecini? Dar nici nu-i cunoaștem!

Maria – Tocmai. Am dat peste ea la gheana de gunoi... și mi-am zis că e o ocazie să ne cunoaștem.

Petru – La ce bun?

Maria – Ca să-i cunoaștem, atât.

Petru – Și la ce bun să-i cunoaștem?

Maria – E bine să-ți cunoști vecinii... Ne putem face mici servicii...

Petru – Servicii...? Ce fel de servicii?

Maria – Nu știu... Să ne ude florile când nu suntem acasă...

Petru – Singura plantă verde pe care o aveam în birou a mâncat-o pisica ta duminica trecută, cât eram la prânz la părinții tăi.

Maria – Păi tocmai! Dacă era cineva să-mi hrănească pisica, nu-ți mânca planta... Apropo, e ciudat, n-am văzut-o deloc azi pe pisică...

Petru oftează.

Petru (*îngrijorat*) – Au copii, nu?

Maria – Trei, cred...

Petru – Să nu-mi spui că i-ai invitat și pe ei!

Maria – Probabil preferă să stea liniștiți acasă. (*Ironică*) Ca să nu rateze finala la Strip Poker.

Petru – Nu mai răsuci cuțitul în rană, bine?

Maria – Și oricum stau chiar alături...

Petru – Nu vorbeai de vecinii de vizavi?

Maria – Vecinii de vizavi s-au sinucis acum șase luni! Nu-ți amintești toate mașinile de pompieri, în toiul nopții, girofarurile, sirenele?

Petru – Nu...

Maria – Ei bine, pe mine m-au trezit. De-atunci am coșmaruri... Au deschis gazul... Era să sară în aer tot blocul...

Petru – Sunt oameni care chiar nu se gândesc la ceilalți... Și de ce s-or fi sinucis așa? Împreună?

Maria – Cine știe... Poate nu era nimic bun la televizor în seara aia... Poate dacă i-am fi invitat...

Petru – Să nu-mi spui că i-ai invitat pe vecini la cină ca să nu te simți vinovată dacă tocmai în seara asta s-ar hotărî să se sinucidă...?

Maria – Apropo, e ciudat, azi am primit mai multe telefoane pentru tine pe mobilul meu...

Petru – A, da, scuză-mă, nu știu ce-am făcut cu al meu. Așa că am lăsat numărul tău pe robotul telefonic de la serviciu. În caz că încearcă vreun producător să mă contacteze pentru piesă... E mai bine să pot fi găsit oricând, înțelegi?

Maria (*uluită*) – Numărul mobilului meu? Nu era mai simplu să-ți cumperi alt telefon?

Petru – Mda... Până la urmă mi-am zis că se poate trăi foarte bine și fără mobil, nu?

Maria – Sigur... Când ai o soție la îndemână care să-ți fie centralistă...

Petru – Ascultă, tu încerci să te lași de fumat, eu m-am hotărât să mă las de telefon. Vedem cine rezistă mai mult.

Maria (*exasperată*) – Da, numai că eu nu-ți cer să-mi fumezi țigările în locul meu!

Petru se cufundă din nou în Adevărul, al cărui titlu mare îl pot vedea doar spectatorii („Telefonul mobil, cancerigen?”). Maria îi aruncă o privire exasperată.

Maria – Ai putea măcar să te schimbi înainte să vină, nu?

Petru – Cine?

Maria – Vecinii!

Petru – A, da, corect! Uitasem de ei.

Petru, resemnat, se pregătește să meargă să se schimbe.

Maria – Eu mă duc să văd dacă nu cumva s-a stins cuptorul. Parcă miroase puțin a gaz, nu?

Petru ridică din umeri și iese. Maria iese și ea pentru o clipă, apoi revine cu sticle și pahare ca să pregătească aperitivul. Petru revine după puțin timp într-o ținută cel puțin foarte relaxată.

Maria – Ți-ai pus pijama?

Petru – Nu e pijama! E... trening de casă.

Maria – Și papucii ăia sunt adidași, nu? Te pregătești de jogging?

Petru – Ascultă, dacă tot o să ajungem intimi cu vecinii, măcar să ne simțim în largul nostru de la început, nu?

Maria – Imaginează-ți că el vine la costum și cravată, iar ea în rochie de seară... Eu nu le-am spus că e petrecere în pijamale...

Pleacă oftând. Ea își continuă pregătirile. El revine într-o ținută mai neutră.

Petru – Așa e bine?

Maria – Merge...

Petru se uită la corespondența de pe măsuta joasă.

Petru – Teatrul Azi, Editura Unitext, Tracus Arte...

Ea îi aruncă o privire intrigată.

Petru – Glumesc, din păcate... (*Recitind cele trei plicuri*) Orange, Electrica, Apa Nova... (*Oftând*) Tripleta câștigătoare...

Maria – Poșta o fi iar în grevă. În asemenea cazuri au serviciu minim. Aduc numai facturile...

Telefonul mobil al Mariei sună și ea răspunde.

Maria – Da...? (*Cu o amabilitate prefăcută*) Nu, aici e centrala, dar nu închideți, vă fac legătura. (*Întinzându-i telefonul lui Petru, exasperată*) Prietenul tău Mihai...

El ia telefonul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Petru – Da, salut, Mihai... Ce mai faci... Da, a trecut ceva timp... Marți? Da, de ce nu... Dar trebuie totuși să vorbesc și cu Maria. Acum e ocupată. Mă suni mâine? Aă, da, dacă nu sunt acasă, încearcă pe mobil...

Privire exasperată a Mariei.

Petru – Bine, salut, Mihai...

Închide.

Petru – Ce pisălog!

Maria – Ce voia?

Petru – Să ne invite marți la cină. E ziua soției lui...

Maria – Credeam că e cel mai bun prieten al tău...?

Petru – Mă deprimă aniversările... Eu îl invit la zilele tale de naștere?

Maria – Ar trebui mai întâi să-ți amintești data...

Petru – Nu, chiar o să fiu mai liniștit fără mobil. Bun, ce fac vecinii ăștia? Nu pot să spună că au rămas blocați în trafic, stau vizavi!

Maria – Alături...

Petru – Tocmai, nici măcar nu trebuie să traverseze strada!

Maria – Hai, că abia e nouă...

Petru – La ora asta, de obicei am și mâncat. Mi-e o foame de lup... (*Surprins*) Mai ales că miroase bine. (*Neîncrezător*) Ce ne-ai gătit?

Maria (*mândră*) – Friptură de porc cu prune. Am găsit rețeta în Libertatea pentru femei...

Petru – Aha... Nu știu dacă era chiar momentul să încerci experiențe noi, dar mă rog... Nici măcar nu știu cum îi cheamă pe oamenii ăștia...

Maria – Ea e Cătălina, iar el Radu, cred...

Petru – A, sunteți deja intimi... Și numele de familie?

Maria – Nu mai țin minte. E un nume de detergent.

Petru – Dero? (*Maria neagă.*) Omo? Nu Bonux, totuși?

Maria – Ariel! (*Mai puțin sigură*) Sau Mariel...

Petru – Stai, Mariel sau Ariel?

Maria – Nu știu. A zis „doamna Mariel”... Vedem noi... Are vreo importanță?

Petru – Cam are! Pentru că dacă e Ariel, cu friptura ta de porc cu prune... Mă rog, pot să mănânce prunele. Sunt bune pentru tranzit...

Maria (*îngrozită*) – Fir-ar, nu m-am gândit la asta...

Petru – Păi da... Când inviți oameni pe care nu-i cunoști...

Maria – Da, dar de unde era să-mi dau eu seama? Radu și Cătălina nu sunt chiar...

Petru – Nu pe toți musulmanii îi cheamă Mohamed.

Maria – A, tu crezi că sunt musulmani...?

Petru – Oricum, pentru friptura de porc tot aia e, nu?

Maria – Poate nu sunt practicanți...

Petru – Tot ar fi bine să ai o pizza congelată de rezervă... Vegetariană, de preferat...

Se aude soneria. Maria încremenește, panicată.

Maria – Ce facem?

Petru – Cred că nu-ți rămâne decât să deschizi. În general, asta faci când ai invitat oameni și sună la ușă. Sau stingem toate luminile și ne ducem să vedem Strip Poker în baie...

Maria – Mă duc...

Dispare în hol ca să deschidă ușa și să-i întâmpine pe vecini.

Maria (*din culise*) – Bună seara, bună seara... Intrați, intrați... Vai, nu trebuia, nu trebuia...

Petru – Cadoul Bonux... Sau Ariel...

Maria revine în sufragerie cu un buchet de flori în mână, urmată de vecini.

Petru (*imitând amabilitatea afectată a Mariei*) – Bună seara, bună seara... Ce mai faceți, ce mai faceți...?

Maria – Ce sunt? Margarete? Ce petale uriașe!

Cătălina (*jenată*) – Lalele...

Maria – A, da, sunt superbe!

Cătălina – Poate au suferit puțin de la căldură.

Florile sunt, într-adevăr, serios pleoștite.

Maria – Le punem imediat în apă...

Petru – Poate își revin din morți...

Vecinii intră. Cătălina, brunetă, în jur de cincizeci de ani, bine păstrată și destul de suplă, e îmbrăcată elegant, dar sever, cu taior și coc. Radu, mai corpolent și mai greoi, cu o sticlă în mână, poartă un costum la fel de pleoștit ca florile. Pe scurt, un cuplu cu aer convențional, în contrast cu stilul mai tânăr și mai relaxat al lui Petru și Maria. Maria face prezentările.

Maria (*către Radu*) – Vi-l prezint pe soțul meu, (*insistând pe numele de familie*) Petru Șofran...

Cei doi bărbați își strâng mâna.

Petru (*sinistru*) – Încântat...

Maria (*către Radu*) – Iar dumneavoastră sunteți...?

Radu (*zâmbind*) – Radu...

Maria – Doar Radu, foarte bine...

Radu îi întinde sticla lui Petru.

Radu – Pofțiți, ar fi bine s-o puneți la rece...

Petru – Spumant de Panciu! Mulțumesc, Radu...

Radu – Bine rece, e la fel de bun ca șampania, nu?

Petru (*ironic*) – Atunci de ce să ne ruinăm? O pun în congelator. Ca să fie și mai bună.

Petru duce sticla în bucătărie.

Maria (*jenată*) – Ați găsit ușor?

Vecinii o privesc surprinși.

Maria (*revenindu-și*) – Nu, știu că stați alături... Voiam să spun, ăă... Ați găsit ușor... (*Improvizând*) pe cineva care să stea cu copiii?

Cătălina – Da! Cea mare rămâne cu cei doi mici. Și, dacă nu vă deranjează, mai trecem din când în când să vedem ce fac.

Petru revine.

Maria – Și cum îi cheamă pe copii?

Cătălina – Sara, Ester, iar cel mic e Benjamin.

Maria încearcă, fără succes, să tragă o concluzie despre preferințele religioase ale vecinilor.

Maria – Benjamin... E logic... Mezinul...

Cătălina – Dumneavoastră nu aveți copii, parcă...?

Mic moment de jenă.

Maria – Nu încă... (*Luându-și inima în dinți*) Scuzați-mă, dar numele dumneavoastră de familie e Mariel sau Ariel...?

Petru – Ca detergentul...

Radu – Mariel.

Maria – Uf! Ne temeam să nu fiți evrei!

Oaspeții se simt stânjeniți. Maria, împietrită, încearcă să dreagă situația.

Maria – Scuzați-mă, doar că am pregătit friptură de porc cu prune... Dar ne descurcăm. Trebuie să am prin congelator și o quiche Lorraine... Mâncăm fără ceremonii...

Petru – Sau putem amâna invitația pentru altă dată...

Maria îl fulgeră cu privirea.

Cătălina – Nu, nu schimbați nimic pentru noi. Friptura de porc e foarte bună...

Radu (*cu aer impasibil*) – În schimb, prunele... sunt cușer? (*Maria pare jenată.*) Glumesc... Important e să fie fără sâmburi! Cum spun eu mereu, pentru dinți. Dar dumneavoastră cum vă cheamă de familie? Curry?

Maria – Șofran...

Radu – A, păcat... Pentru că... Petru și Maria. (Ceilalți nu înțeleg.) Ca Pierre și Marie Curie!

Și Cătălina găsește gluma soțului ei cam greoaie.

Maria (*forțându-se să zâmbească*) – Mă bucur că aveți simțul umorului... Și apoi, evrei sau musulmani, nu?

Petru – Da, putea fi mai rău! Puteați fi dentiști sau informaticieni...

Un nou moment de jenă.

Maria – Poate bem un aperitiv...?

Întineric.

Actul 2

Cele două cupluri iau aperitivul. Petru și Maria par deja plictisiți de moarte, dar se străduiesc să urmărească vorbăria fadă a lui Radu.

Radu – Problema la noi, dentiștii, e că acum pierdem mai mult timp cu hârtiile decât cu dinții. Și cum totul se face pe calculator... Cum spun eu mereu, pe mine m-au învățat să mânuiesc freza, nu mouse-ul. Noroc că mă mai ajută soția mea. Informatica e meseria ei, dar eu... Și apoi, în ziua de azi, profesiile liberale sunt sufocate de taxe... Apropo, știți bancul ăsta? (*Petru și Maria afișează un interes politicos.*) Un dentist pleacă într-o croazieră prin Pacific cu soția lui. Naufragiu! Vasul se scufundă...

Maria izbucnește într-un râs zgomotos și forțat. Ceilalți trei o privesc consternați.

Radu – Ăă, nu, nu aici era poanta... (*Maria redevine serioasă.*) Plutesc o săptămână în derivă și ajung pe o insulă pustie. Soția, firește, e foarte îngrijorată. Îi spune soțului: n-o să ne găsească niciodată!

Maria izbucnește din nou în râs.

Radu – Ăă, nu, nici aici... (*Maria redevine serioasă.*) Soțul o întreabă: ți-ai plătit taxele la ANAF înainte să plecăm? Ea: nu! El îi răspunde: atunci stai liniștită, ne găsesc ei!

Radu izbucnește într-un hohot zdravăn la propriul banc. Maria, pățită, nu mai râde.

Radu – Aici era...

Maria încearcă să zâmbească prosteste. Radu scoate un pachet de țigări și îi oferă una lui Petru.

Radu – O țigară?

Petru – Mulțumesc, nu fumez...

Radu îi întinde atunci pachetul Mariei.

Maria – M-am lăsat azi-dimineață...

Cătălina îi aruncă lui Radu o privire neagră, iar el pune pachetul la loc.

Radu – Bine... Atunci n-o să vă afum... Dar, dacă stăm să ne gândim, tot se vorbește de țigări, însă nici telefonul mobil nu e prea sănătos, nu? Am citit azi-dimineață un articol în Adevărul. Cică dacă vorbești mai mult de un sfert de oră pe zi, tumoarea pe creier e garantată...

Maria înșfacă ziarul Adevărul al lui Petru, care zace sub măsuța joasă, și citește titlul: „Telefonul mobil, cancerigen?”

Radu – Aveți grijă să nu depășiți abonamentul!

Maria îi aruncă lui Petru o privire incendiară.

Radu – Eu fumez, dar n-am telefon mobil!

Maria (*ironică*) – Nici soțul meu. Preferă să fac eu tumoarea în locul lui...

Radu – Știți care e cel mai neplăcut lucru în meseria noastră?

Petru și Maria se prefac că se întreabă.

Radu – Că trebuie să te speli pe mâini tot timpul, între doi pacienți. Uitați-vă la mâinile mele. Sunt uscate de tot! O să spuneți că aș putea purta mănuși, dar... vă imaginați? Stomatologia e o muncă de mare finețe. Ați încercat vreodată să băgați ața în ac purtând mănuși de box?

Petru – Niciodată. De altfel, cos foarte rar. Prefer să tricotez.

Radu – Cum spun eu mereu, noi, dentiștii, avem un avantaj față de psihanaliști: și la mine pacientul vine, se întinde și deschide gura... Numai că are voie doar să mă asculte pe mine!

Cătălina – Îi plictisești cu poveștile tale...

Maria – Vai, deloc...!

Cătălina – Mai bine spuneți-ne despre dumneavoastră... (*Către Maria*) Sunteți profesoară, nu?

Maria – De solfegiu, da... Dar nu sunt sigură că e cu mult mai pasionant...

Petru îi aruncă o privire ca să-i semnaleze noua gafă.

Cătălina – A, solfegiu... Am făcut peste zece ani când eram tânără...

Maria – Cântați la vreun instrument?

Cătălina – Nu, culmea, la niciunul... Ai mei probabil credeau că solfegiul e o limbă moartă. Ca latina sau greaca. Așa că la optsprezece ani am spus stop.

Petru (*ironic*) – Ei, poftim... Erați o adolescentă rebelă, nu glumă...

Cătălina – După aceea m-am înscris la cursuri de dans de salon.

Maria – Asta da schimbare...

Radu (*înduioșat*) – Acolo ne-am cunoscut eu și Cătălina...

Maria (*prefăcându-se interesată*) – Serios?

Radu – Da, da... Dansam foarte bine pe vremea aia, să știți... Nici acum nu mă descurc rău. Se spune că 40% dintre bărbați și-au cunoscut soția invitând-o la dans. *(Către Petru)* Și dumneavoastră tot așa v-ați cucerit fermecătoarea soție...?

Petru – A, nu... Eu am început prin a o tăvăli sălbatic într-un gang, într-o zi cu furtună, după ce-i propusesem să ne adăpostim sub umbrela mea... Se pare că sunt foarte rare cuplurile care s-au cunoscut așa...

Tăcere stânjenită.

Maria – Soțul meu glumește, bineînțeles...

Petru – Nu suportă când povestesc asta...

Maria – Vă mai torn puțin?

Cătălina – Bine... Doar un deget.

Petru – Înainte sau... după aperitiv?

Maria îl fulgeră pe Petru cu privirea și le mai toarnă invitațiilor.

Cătălina – L-am înscris pe Benjamin, cel mic, la grădinița de lângă bloc. Știți dacă e bună?

Maria – Nu știu, n-am copii.

Cătălina – A, da, așa e. Scuzați-mă...

Petru – Ei... Nu e chiar vina dumneavoastră, nu?

Tăcere stânjenită.

Cătălina – Dar dumneavoastră, Petru? Cu ce vă ocupați...?

Petru – Eu? Cu nimic...

Vecinii adoptă figura potrivită situației.

Cătălina *(compătimitoare)* – Șomer...

Petru – A, nu, nu cer nimic... Aș spune mai degrabă... salariat inactiv. E foarte greu să ajungi la nivelul ăsta, să știți. Să pari că muncești când n-ai nimic de făcut... Trebuie să fii un actor foarte bun.

Cătălina *(jenată)* – În cazul ăsta... ce faceți când nu munciți...? Adică, voiam să spun... în afara orelor de program...

Petru – Păi... Sunt actor, chiar asta! Mă rog, din când în când...

Cătălina *(intrigată)* – Actor? A, da, și mie mi se părea cunoscută figura dumneavoastră... În ce ați jucat?

Petru – Vă uitați la Tânăr și neliniștit la televizor?

Radu – Eu da, uneori! E exact ora la care dorm la prânz...

Petru – Atunci sigur ați văzut reclama la asigurările funerare de dinainte?

Radu nu pare să știe prea bine despre ce vorbește.

Petru – Ba da! E între reclama la aparate auditive și cea la scaunele pentru urcat scările.

Radu – Ăă... Da, poate...

Petru – Ei bine, tipul din sicriu sunt eu...

Radu – Nu se poate...

Petru – Să joci un cadavru... rolul vieții mele!

Maria îi aruncă lui Petru o privire furioasă.

Cătălina – Și în rest, aveți alte proiecte...?

Se aude soneria de la ușă.

Radu – A, mai așteptați și alți invitați?

Maria – Nu, nu... Nu mai așteptăm pe nimeni...

Petru se duce să deschidă.

Petru (din culise) – Deja... Bine, scuzați-mă, revin imediat...

Petru revine cu un teanc de calendare de la Poșta Română.

Petru – E poștaşul. A venit cu calendarele, după darul de sărbători...

Radu – Sunt cam devreme anul ăsta... Sunteți sigur că e poștaş adevărat?

Petru – Păi e un tip cu geacă albastră și galbenă, care seamănă foarte bine cu cel care-mi aduce corespondența în fiecare zi...

Radu – Aha...

Petru – Nu aveți cumva o bancnotă de zece lei? Chiar n-am mărunțiș. V-o dau înapoi imediat...

Radu, fără tragere de inimă, își caută prin buzunare.

Radu – Ce ghinion, ultimii cincizeci de lei i-am dat pe spumant. Am o monedă de doi lei, dacă vreți...

Petru – Atunci... îi dau sticla pe care ne-ați adus-o. Nu vă supărați, nu?

Radu – Nu... Doamne ferește...

Petru îi întinde lui Radu teancul de calendare.

Petru – Atunci puteţi să vă alegeţi unul...

În timp ce Petru merge să ia sticla din frigider, Radu îşi scoate ochelarii de citit şi studiază calendarele cu o seriozitate puţin exagerată.

Radu – Uite, îl iau pe ăsta cu cei trei pisoii... Sunt simpatici... Nu-i așa, Cătălina?

Petru revine cu sticla de spumant.

Petru – Puteţi păstra calendarul... Dacă poștașul tot pleacă cu sticla dumneavoastră...

Radu – Mulțumesc...

Petru iese cu restul calendarelor și cu sticla.

Petru (din culise) – Pofțiți, e bine rece... Crăciun fericit, atunci...

Petru revine.

Cătălina – Crăciun fericit... În plină lună octombrie... Sunt culmea, totuși...

Petru – O fi de la încălzirea globală... Nu mai există anotimpuri... Până și poștașii sunt complet dezorientați...

Maria – Mă duc să văd ce face friptura mea de porc cu prune. Parcă iar miroase a gaz...

Radu (ridicându-se) – Profit și eu să dau o fugă până acasă, să văd dacă totul e în regulă cu copiii. Înainte să ne așezăm la masă...

Maria – Vă rog...

Radu – Nu vă deranjați, știu drumul.

Cătălina (ridicându-se și ea) – Îmi puteţi spune unde mă pot spăla pe mâini...? Arahidele sunt mereu puţin uleioase...

Maria – Sigur. La capătul holului, vizavi...

Radu și Cătălina ies.

Maria – Ce ți-a venit să le spui că faci pe mortul în reclama la asigurări funerare? (Imitându-l ironic pe Petru) Să joci un cadavru... rolul vieții mele!

Petru – Hai, măi, încercam să mai înveslesc atmosfera, pentru că, sincer... e mortal de plictisitor, nu? Și suntem abia la aperitiv... Eu nu rezist așa până la desert, te avertizez...

Maria – E adevărat că nu sunt foarte interesați, dar totuși...

Petru – Nu, trebuie să inventăm ceva ca să-i facem să plece.

Maria – Acum e prea târziu să anulăm. Pur și simplu nu-i mai invităm altă dată.

Petru – Stai, că data viitoare o să ne invite ei, ai să vezi... Crezi că scapi așa? Te-ai băgat într-un angrenaj infernal și nici nu-ți dai seama...

Maria – Exagerezi... Bun, încerc să grăbesc puțin masa. Până atunci, deschide sticla de vin...

Petru – Măcar am reușit să scap de spumantul lui. Îmi dă gaze...

Maria pleacă spre bucătărie. Petru ia sticla de vin. Cătălina revine.

Cătălina – Chiar e foarte drăguț că ne-ați invitat să ne cunoaștem... Am locuit prin cartier demult, când eram la gimnaziu, dar acum nu mai cunosc pe nimeni... Și între vecini ne putem face mici servicii...

Petru – Da, asta spune și soția mea... (*Îi vine o idee.*) De fapt, mă bucur că spuneți asta... Pentru că aveam ceva să vă rog.

Petru îi întinde sticla.

Petru – Pofțiți, nu vă deranjează s-o deschideți? Nu știu dacă mai am putere...

Cătălina, intrigată, încearcă stângaci să deschidă sticla. Se chinuie să scoată dopul.

Petru – N-aș fi vrut să stric atmosfera, dar... am cancer...

De surpriză, Cătălina scoate dopul dintr-o singură smucitură. Petru recuperează sticla și toarnă vin, continuându-și explicațiile.

Petru – Tocmai am aflat că am o tumoare... Probabil am depășit abonamentul...

Cătălina – Abonamentul...?

Petru – Telefonul mobil, știți... Radiațiile. O fi fost un model mai vechi...

Cătălina (*compătimitoare*) – La creier...

Petru – Mai rău...

Cătălina îl privește, întrebându-se ce poate fi mai rău.

Petru – La testicule...

Cătălina (*îngrozită*) – Nu...!

Petru – Kitul hands-free, știți, îți protejează capul, dar doar mută problema în altă parte...

Cătălina – Îmi pare foarte rău...

Petru (*ridicând paharul pentru un toast*) – Hai, noroc... Măcar să nu se strice vinul...

Ciocnesc într-o atmosferă sinistră.

Cătălina – Dar... există totuși tratamente acum...

Petru – Da... De fapt, chirurgul meu se gândește la un transplant... (*Pauză*) Și de-asta am rugat-o pe soția mea să vă invite... Pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră...

Cătălina rămâne consternată.

Petru – Vă mai pun puțin vin?

Cătălina, care simte nevoia să-și facă puțin curaj, nu refuză. El îi toarnă un pahar mare, pe care ea îl golește dintr-o înghițitură.

Cătălina – E bun, nu?

Petru – Luați niște arahide...

Cătălina se servește.

Petru – Așadar... mi-ar trebui un donator...

Cătălina – Un donator...?

Petru se apropie de ea și o ia de umeri.

Petru – Se poate trăi foarte bine cu un singur testicul, să știți... Operația e simplă, iar după o săptămână nici nu vă mai gândiți la ea. Cicatricea nici nu se vede...

Cătălina (*nedumerită*) – Adică... Ar trebui să vorbesc cu soțul meu... Nu știu dacă...

Maria revine și îi surprinde în această poziție ambiguă.

Cătălina (*jenată*) – Mă duc să văd dacă Radu se descurcă cu copiii... Știți cum sunt bărbații...

Iese în grabă.

Maria – Ei bine... Se pare că v-ați împrietenit până la urmă...

Petru – Termină, e un coșmar, trebuie să găsim o cale să scăpăm de ei...

Maria – Ce vrei să facem? Doar n-o să-i dăm afară, noi i-am invitat!

Petru – Noi...

Maria – Bine, am făcut o prostie, dar acum... am intrat în horă, trebuie să jucăm. Fir-ar, am uitat pâinea...

Înainte să se întoarcă la bucătărie, Maria aruncă o privire spre Libertatea pentru femei.

Maria (dezamăgită) – Nu arată la fel de bine ca în poza din rețeta din Libertatea pentru femei...

Petru – Dacă tu crezi că toate femeile de pe stradă arată ca modelele din reviste... Nu văd de ce ar fi altfel cu friptura ta de porc cu prune...

Maria ridică din umeri și pleacă supărată, dar se întoarce spre Petru înainte să dispară în bucătărie.

Maria – Încearcă totuși să fii puțin amabil cu ei...

Petru – Ca să se țină scai de noi?

Maria – Ca vecini, s-ar putea să-i avem alături douăzeci de ani. Ar fi păcat să ne certăm cu ei din prima zi...

Petru – Cel mai bun mod de a rămâne în relații bune cu vecinii e să nu le vorbești niciodată...

Maria se pregătește să se întoarcă în bucătărie.

Maria – Apropo, n-ai văzut pisica?

Petru (jenat) – Nu de azi-dimineață...

Maria – Sper că planta ta verde nu era toxică.

Maria iese. Radu revine.

Radu – Cătălina îl culcă pe cel mic și vine imediat. Ceilalți doi se uită la televizor...

Petru – Strip Poker...?

Radu – Nea Mărin miliardar... Filmul meu preferat... Mmm... Ce bine miroase! (Punându-i o mână pe umăr lui Petru) Sunt sigur că o să ne înțelegem foarte bine... Și avantajul când te inviți între vecini e că după aceea nu ai de condus... Avem tot timpul din lume... și nici nu riscăm să suflăm în fiolă!

Petru – Spuneți-mi, Radu... Pot să vă spun Radu?

Radu – Sigur, Petru. Doar suntem vecini...

Petru – Îmi sunteți foarte simpatic. Aveam o mică propunere să vă fac. Adică eu și soția mea...

Radu (intrigat) – Da?

Petru – Ați auzit de... schimbul de parteneri?

Radu (*uluit*) – Vag...

Petru – Ei bine, eu și soția mea... Adică, dacă vreți... Nu e nicio obligație, desigur. În general se întâmplă între desert și cafea... Dacă nu vă interesează, e suficient să plecați după desert. Eu și soția mea o să înțelegem...

Radu rămâne fără replică. Cătălina revine.

Cătălina – Gata! Acum putem petrece liniștiți toți patru...

Cătălina observă stânjeneala lui Radu.

Cătălina – Ce-ai pățit?

Radu – Nimic, nimic... Vorbeam despre... schimburi. Despre liberul schimb. Globalizare, delocalizări, toate astea... Știți că și soția mea e adepta... schimbului liber?

Cătălina (*corectându-l, jenată*) – A liberului schimb...

Maria vine din bucătărie cu friptura de porc cu prune.

Maria – Bun, dacă n-aveți nimic împotriva porcului, putem să ne așezăm la masă...

Se așază la masă într-o tăcere stânjenită.

Maria – Cătălina, vă așez lângă soțul meu...?

Cătălina se conformează sub privirea neliniștită a lui Radu. Maria își servește invitații.

Cătălina – Vai, dar arată foarte apetisant...

Maria se pregătește să-l servească pe Petru.

Petru – Nu, mulțumesc...

Maria – Nu ți-e foame?

Petru – Nu prea... Și apoi carnea m-a dezgustat întotdeauna puțin. Pe dumneavoastră nu...? (*Radu și Cătălina îl privesc uluiți.*) Știați că, genetic, porcul e animalul cel mai apropiat de om? De fapt, omul se deosebește de porc doar prin câteva gene. Și nici alea toate...

Invitaților le scade pofta de mâncare după această introducere. Maria schimbă subiectul.

Maria – Dar dumneavoastră, Cătălina? Nu ne-ați spus cu ce vă ocupați...

Cătălina – Ezit mereu puțin să spun... Nu prea dă bine în perioada asta...

Petru – Sunteți stripteuză... sau mecanic auto?

Cătălina – Mai rău... Sunt... (*Emfatic*) Cost killer.

Petru și Maria nu înțeleg.

Radu – Adică vânător de costuri, pe românește... Sau călău, dacă preferați.

Maria – Și ce înseamnă asta, mai exact?

Cătălina – Sunt chemată drept consultant în companii aflate în dificultate, ca să tai ramurile moarte, astfel încât lăstarii tineri să poată crește în voie...

Radu – Cum spun eu mereu, un vânător de costuri e contrariul unui vânător de capete... Soția mea, capetele le face să cadă... tăind gâturile!

Maria – Pare interesant...

Radu – Soția mea e un fel de Vlad Țepeș al restructurărilor. O pasionaria a schimburilor libere...

Cătălina (*corectându-l*) – A liberului schimb...

Radu – Ăă... Da, sigur...

Maria – Și pe ce gâturi ați hotărât să folosiți drujba în perioada asta?

Cătălina – Până acum mă chemau mai ales firme private. Dar în ultima vreme am foarte multe solicitări și din sectorul public. De altfel, tocmai am primit o nouă misiune...

Maria – Numai să nu vă apucați de Ministerul Educației... Pentru că îmi imaginez că primii ghilotinați ar fi profesorii de solfegiu...

Cătălina – Nu râdeți, o să vină și asta. Dar nu, de data asta am de tranșat alt mastodont.

Maria – Nu cumva Casa Națională de Asigurări de Sănătate?

Cătălina – Biblioteca Națională a României.

Petru (*încându-se*) – Biblioteca Națională...!

Cătălina – Evident, rămâne între noi... Încep mâine dimineață și deocamdată nu știe nimeni. Fac o selecție printre angajați și îi păstrez doar pe cei mai productivi... Pe ceilalți îi înlocuim cu calculatoare...

Radu – Soția mea e o ucigașă. În branșă îi spun „Buldozerul”. Când termină cu Biblioteca Națională, vă garantez că rămâne numai fundația...

Maria rămâne fără glas, iar Petru e pe punctul de a leșina.

Cătălina – Dar vă plictisesc cu toate astea... Friptura dumneavoastră de porc cu prune e excelentă. Îmi dați și mie rețeta?

Radu se ridică.

Radu – Scuzați-mă... Mă duc până la toaletă înainte să trecem la următoarea rundă... Cred că sunt prunele...

Cătălina – Profit și eu să văd dacă nu cumva copiii se uită la prostii pe internet. Avem control parental, dar știți cum e...

Radu și Cătălina ies.

Petru (catastrofat) – Gata, sunt terminat. O să fiu primul cu capul pe butuc...

Maria – Dacă nu te lăudai și tu că ești plătit să nu faci nimic... *(Imitându-l)* Trebuie să fii un actor foarte bun...

Petru – De unde era să știu că e călău de profesie? Părea inofensivă așa... Și îți amintesc că tu ai invitat-o! Dacă-mi spuneai că vine doamna Țepeș la cină, eram mai atent...

Maria – Acum nu prea știu cum putem să reparăm situația...

Petru – Mai ales că i-am propus soțului ei un schimb de parteneri la desert...

Maria – Poftim?

Petru – Era ca să-i fac să plece mai repede...

Maria (jignită) – Mulțumesc, foarte drăguț... Acum nu doar că o să creadă că ești un parazit, dar și un pervers... Și dacă acceptau...?

Petru – I-am spus doar soțului... Și, dacă stau să mă gândesc, nici n-a spus nu... Numai că acum trebuie să facem tot posibilul să-i ținem aici și să dregem busuiocul...

Maria, în pragul unei crize de nervi, își aprinde o țigară.

Maria – Cred că n-am ales ziua potrivită ca să mă las. *(Trage cu voluptate din țigară.)* Ah, ce bine e...

Petru o privește tulburat, apoi își revine.

Petru – Bun, ascultă, în punctul în care suntem, eu nu mai văd decât o soluție...

Maria – Gazul, ca vecinii de vizavi...?

Petru – Ea încă nu știe că lucrez la Biblioteca Națională... Trebuie să profităm de restul serii și să găsim ceva cu care s-o putem compromite...

Maria – Și cum ai de gând să faci asta? Să nu-mi spui că vrei să accept propunerea porcoasă pe care i-ai făcut-o soțului ei, ca să-i putem șantaja și să-ți păstrezi tu serviciul?

Petru – Nu, dacă se poate evita... Dar am putea s-o facem să bea puțin... Trebuie să aibă și ea ceva de ascuns, cu aerul ăsta de mironosiță.

Maria – S-o îmbătăm? Chiar crezi că ajunge ca să se urce pe masă și să ne facă o confesiune publică? Nu, ca s-o faci să vorbească... în afară de a-i băga capul în cuptor, nu văd... Ar trebui să reușesc s-o atrag în bucătărie în timp ce tu îi neutralizezi soțul...

Petru – O confesiune publică... Mi-ai dat o idee...

Maria – Da...?

Petru – Strip Poker!

Maria – Vrei să le propui un strip poker?

Petru – Strip Poker, emisiunea aia de reality-show! După ce bea bine, îi propunem o partidă.

Maria – Ce fel de joc?

Petru – Ca pedeapsă, cel care pierde trebuie să răspundă la o întrebare indiscretă. Un fel de joc al adevărului! E competitivă, sunt sigur că după câteva pahare acceptă...

Maria – Numai că eu nu prea știu să joc poker...

Petru – Ai ceva de ascuns?

Maria – Nu în mod special, dar...

Petru – Păi atunci!

Radu și Cătălina revin.

Radu – A, mult mai bine!

Maria – Bun, putem trece la desert...

Radu (jenat) – S-a făcut cam târziu, nu? Poate n-ar trebui să vă mai deranjăm...

Cătălina – Hai, Radu, nu plecăm așa, pe fugă...

Petru – Dar nu ne deranjați deloc! După aceea jucăm și un joc de societate... Vă plac jocurile de societate?

Cătălina – Aici m-ați nimerit! Îmi plac la nebunie jocurile... Nu, Radu?

Întineric.

Actul 3

Atmosferă de tripou înecat în fum. Toți patru stau în jurul mesei de poker, cu țigările în gură și cu hainele ușor răvășite, sub lumina unei lămpi, ca în filme. Sub privirile impresionate ale lui Radu și Cătălina, Maria amestecă cărțile cu virtuozitatea unui crupier de cazinou.

Petru – Deci e clar? La sfârșitul fiecărei mâini, cel care are cei mai mulți nasturi are dreptul să-i pună o întrebare celui care are cei mai puțini...

Ceilalți dau din cap.

Radu – Atâta timp cât nu sunt nasturii care-mi țin pantalonii. În afară de ce am pe dedesubt, n-am nimic de ascuns.

Petru – Toți avem ceva de ascuns... dacă sapi destul. Trebuie doar să pui întrebările potrivite...

Atmosfera devine mai apăsătoare. Cei patru jucători mizează. Radu taie pachetul. Maria împarte cărțile.

Petru – Vă mai torn puțin rachiu...?

Cătălina – Hai, un mic exces din când în când...

Radu – Poate nu e prea înțelept, nu? Dacă-ți lași invitații să plece de la tine beți criță și pățesc ceva, poți avea probleme...

Petru – Ați spus-o chiar dumneavoastră: n-aveți de condus. Stați vizavi...

Radu – Alături...

Petru – Așa nici nu riscați să vă calce vreo mașină traversând strada... Dar, dacă preferați, puteți rămâne să dormiți la noi...

Radu pare stânjenit.

Cătălina (golindu-și paharul dintr-o înghițitură) – Ah... Se simte bine gustul de pară!

Radu zâmbește crispat. Maria a terminat de împărțit cărțile. Fiecare își privește cărțile și îi observă pe ceilalți.

Petru – Două cărți...

Maria îi dă două cărți.

Cătălina – Trei...

Radu – Una...

Maria – Nu schimb...

Își privesc din nou cărțile. Se studiază pe sub sprâncene. Apoi vorbesc pe rând.

Petru – Renunț...

Radu – Și eu...

Cătălina – Mai pun doi.

Maria – Văd.

Cătălina își întoarce cărțile cu o bucurie copilărească.

Cătălina – Careu de ași! Cine are mai mult?

Maria (*învinsă*) – Trei valeți...

Cătălina strânge miza. Fiecare se uită la nasturii care i-au mai rămas.

Cătălina – E rândul meu să pun o întrebare...

Ceilalți se simt stingheri, numărându-și nasturii. Maria, care are cei mai puțini, devine neliniștită.

Cătălina – Mariei, deci!

Petru și Radu râsuflă ușurați.

Cătălina – Trebuie să ne spuneți adevărul...

Maria (*neliniștită*) – Întrebați...

Cătălina – Ați furat vreodată ceva dintr-un magazin?

Maria pare aproape ușurată.

Maria – Da... O dată... un cort...

Radu – Un corp?

Maria – Nu! Un cort!

Cătălina – Un mort...?

Maria – Un cort de camping!

Radu – Ei, la asta nu m-aș fi gândit! E cam greu de ascuns, nu, un cort de camping?

Cătălina – Un cort...? Erați... obligată de împrejurări? N-aveați unde dormi?

Maria – Era pentru camping! Eram într-un centru comercial... M-am dus la o casă să plătesc. Mi-au spus că nu e casa potrivită. Am mers puțin mai încolo și mi-am dat seama că trecusem deja de porțile de securitate fără să observ. Și cum eram deja afară...

Petru – N-a fost chiar furt... Pentru că n-ai avut cu adevărat intenția să furi cortul...

Maria – Să spunem că n-am mai făcut cale întoarsă să plătesc... De fapt, mi-era mai ales frică să nu înceapă porțile să piuie atunci. Ar fi fost culmea să mă aresteze încercând să bag înapoi în magazin un cort pe care tocmai îl furasem din greșeală... Vă imaginați cum explicam asta paznicilor? De obicei, nu sunt oamenii cu cea mai bogată imaginație...

Ceilalți își imaginează scena, uluiți.

Cătălina – Chiar e singura dată?

Maria – Da...

Cătălina – Atunci sunteți o femeie destul de cinstită...

Maria – Știți, majoritatea oamenilor sunt cinstiți doar fiindcă nu au curajul să fie necinstiți... Să spunem că riscul mi s-a părut întotdeauna disproporționat față de satisfacția pe care aș fi putut s-o obțin...

Radu (*deja amețit*) – De exemplu, să-ți înșeli soțul?

Maria – Asta e altă întrebare...

Radu – În regulă...

Începe o nouă mână. Același ritual. Mizează. Petru împarte cărțile.

Cătălina – O carte...

Radu – Nu schimb...

Maria – Nu schimb...

Petru – Două cărți...

Mizează din nou.

Cătălina – Văd...

Radu – Mai pun unul...

Maria – Renunț...

Petru – Văd...

Își întorc cărțile.

Petru (*triumfător*) – Full!

Radu – Culoare!

Zâmbetul lui Petru îngheață. Maria îi aruncă o privire ironică.

Maria – Ei bine... Începem frumos...

Radu strânge miza.

Radu – E rândul meu să pun o întrebare...

Ceilalți trei, în defensivă, își numără nasturii.

Radu – Lui Petru...

Petru adoptă o expresie resemnată.

Radu – Ați avut vreodată chef să omorâți pe cineva?

Petru – Înainte de seara asta, vreți să spuneți?

Radu – Să fi trecut măcar puțin la fapte, bineînțeles.

Cătălina – Altfel nu se pune.

Radu – Dacă i-am închide pe toți soții care au chef să-și omoare nevasta măcar o dată pe săptămână... pușcăriile sunt deja supraaglomerate...

Soția îi aruncă o privire ucigașă. Petru încearcă să-și amintească.

Petru – Nu, nu-mi vine nimic în minte... (*Râzând*) A, ba da... Mă rog, nu era chiar premeditat... Eram la gimnaziu... Era o grasă cu ochelari pe care o necăjeam mereu. Într-o zi, la bazin, i-am aruncat ochelarii în partea adâncă. Nu știa să înoate. Dar, în panică, a uitat. S-a aruncat în apă după ochelari. Noi ne prăpădeam de râs. Evident, după vreo cinci minute, când tot nu ieșea la suprafață, am chemat salvamarul... Ce ne-am mai distrat... Nici nu mai țin minte cum o chema pe biata fată...

Cătălina – Cătălina Popescu...

Petru (*înghețat*) – A, da... posibil...

Cătălina – Grasa cu ochelari eram eu...

Petru – Nu se poate...!?

Cătălina – Știam eu că figura dumneavoastră îmi spune ceva...

Radu intervine ca să destindă atmosfera.

Radu – Bun... Mai facem una?

Altă mână. Fără chef. Într-o tăcere apăsătoare. Cătălina împarte cărțile.

Radu – Renunț.

Maria – Nu schimb...

Petru – Renunț și eu.

Cătălina – Mai pun zece...

Maria – Văd. Și mai pun douăzeci...

Cătălina (*mizând*) – Văd.

Cătălina și Maria își întorc cărțile. Maria zâmbește satisfăcută. Cătălina are o figură învinsă.

Maria – A, de data asta e rândul meu să pun o întrebare... Cătălinei...

Cătălina devine neliniștită.

Maria – Ați comis vreodată o greșală profesională gravă pe care n-ați mărturisit-o nimănui?

Cătălina se simte foarte prost. Se îndreaptă spre avanscenă ca pentru o confesiune. Dar, în loc să vorbească, își scoate bluza.

Întuneric.

Lumina se aprinde din nou, iar Cătălina e tot în avanscenă, în centrul atenției. Înțelegem că a pierdut din nou.

Maria – Repet întrebarea... Ați comis vreodată o greșală profesională gravă...?

Cătălina se pregătește să-și scoată partea de jos a ținutei... apoi renunță și vorbește aproape inaudibil.

Cătălina (*foarte încet*) – Da...

Maria – Poftim?

Cătălina – Da!

Maria – Ce anume?

Cătălina – Păi... Rămâne între noi, da...? Îmi promiteți...?

Petru și Maria dau ipocrit din cap că da.

Petru – Imaginați-vă că sunteți într-o biserică și noi suntem duhovnicii dumneavoastră...

Atmosfera de tripou e foarte departe de această imagine.

Radu (*amuzat*) – O biserică...?

Maria – Sau o sinagogă, dacă preferați.

Cătălina – Există confesional în sinagogi?

Petru (*nerăbdător*) – Nu știu... Imaginați-vă că sunteți pe platoul unui reality-show...

Cătălina – Bine, atunci... A fost acum vreo șase luni. Într-una dintre misiunile mele, am cerut concedierea unui director și a soției lui, care lucrau amândoi în compania pe care o auditam. Eram convinsă că furau din casierie. Bărbatul n-a suportat. Avea douăzeci de ani în firmă. S-a sinucis. Împreună cu soția...

Petru și Maria schimbă priviri satisfăcute. Au, în sfârșit, ceva cu care s-o compromită pe Cătălina.

Cătălina – Au deschis gazul...

Petru (*îngrozit*) – Vecinii de vizavi...!

Cătălina – Poftim?

Petru – Nimic...

Cătălina – Imediat după înmormântare mi-am dat seama că erau nevinovați... Făcusem doar o greșală de adunare... N-am spus niciodată nimănui... N-am făcut nimic ca să-i reabilitez pe bieții oameni... Mi-a fost prea rușine... (*În lacrimi*) De obicei nu greșesc niciodată la adunări...

Radu o consolează.

Radu (*către Petru și Maria*) – Încă e foarte tulburată când vorbește despre asta... (*Încercând s-o consoleze pe soția lui*) Vrei să mergem acasă, iubito...?

Petru și Maria schimbă o privire complice.

Maria – Da, poate e suficient...

Cătălina (*revenindu-și*) – Nu, nu, nu vreau să vă stric seara... O să-mi treacă. Și apoi nu poți opri o partidă de poker așa... (*Cu un aer neliniștitor*) Nu toată lumea a vorbit încă...

Cătălina își golește paharul dintr-o înghițitură, ca să-și uite remușcărilor.

Petru – Bun...

Radu împarte cărțile... Reîncep să joace în tăcere. Atmosfera e din ce în ce mai apăsătoare.

Maria – O carte...

Petru – Nu schimb...

Cătălina – Văd...

Radu – Văd...

Își întorc cărțile.

Cătălina – Am o pereche...

Radu – Trei de-un fel...

Maria – Careu de dame...

Petru (*triumfător*) – Careu de regi!

Ceilalți se simt stânjeniți.

Petru – Radu...

Radu își pune o mască impasibilă.

Petru – Știți ce s-a întâmplat cu pisica pe care am văzut-o azi-dimineață în gheana blocului...?

Maria e uluită. Radu și Cătălina se simt stânjeniți.

Petru – Trebuie să ne spuneți adevărul...

Radu se îndreaptă spre avanscenă ca pentru o confesiune. Dar, în loc să vorbească, își scoate pantalonii și rămâne în boxeri.

Întuneric.

Lumina se aprinde din nou și Radu e tot în avanscenă, în centrul atenției. Înțelegem că a pierdut din nou.

Petru – Ei, cu pisica ce-a fost?

Radu se pregătește să-și scoată boxerii, dar Cătălina răspunde în locul lui.

Cătălina – Îmi mâncase deja trei plante de pe balcon... Așa că pe a patra am stropit-o cu arsenic cu o seară înainte.

Maria izbucnește în plâns.

Petru – Dumnezeu! Pisicuța a murit...

Moment de jenă.

Radu (*ca să destindă atmosfera*) – Mai facem una? Ca să-mi iau revanșa...

Cătălina – Bine, dar după asta mergem cu toții la culcare.

Ceilalți ezită o clipă, neștiind cum să interpreteze ultima replică.

O nouă mână. Maria împarte din nou. Se mizează. Fețele sunt și mai încordate.

Petru – O carte.

Cătălina – O carte.

Radu – Nu schimb.

Maria – O carte.

Radu mizează toți nasturii.

Radu – All-in!

Maria – Renunț...

Petru – Renunț...

Cătălina – Și eu...

Radu strânge miza. Fața i se luminează. Maria constată îngrozită că ea are cei mai puțini nasturi.

Radu – E rândul meu să pun o întrebare...

Maria (*panicată*) – Nu ne-ați arătat ce cărți aveți în mână...!

Radu – N-am nicio obligație! Toți ați renunțat!

Îi privește pe ceilalți trei pe rând, prelungind suspansul.

Radu – Maria are cei mai puțini nasturi... Așadar, întreb...

Maria se simte stânjenită.

Radu (*fără milă*) – Ți-ai înșelat vreodată soțul?

Maria rămâne fără glas. Petru o privește neliniștit.

Cătălina – Toți am respectat jocul. Ne datorați adevărul...

Maria înaintează la rândul ei spre avanscenă. Își scoate bluza.

Întuneric.

Lumină.

Radu (*fără milă*) – Ți-ai înșelat vreodată soțul?

Maria, tot mai stânjenită, își scoate fusta și rămâne în furou.

Întuneric.

Lumină.

Radu (*fără milă*) – Ți-ai înșelat vreodată soțul?

Maria face un gest ca să-și scoată și furoul, apoi preferă să vorbească.

Maria – O dată... Doar o dată... A fost... o greșeală.

Petru e devastat.

Cătălina (*crudă*) – O greșeală? Ca aia cu cortul?

Maria – Cam așa...

Radu – Totuși... Nu încurci un bărbat cu altul cum încurci numerele de telefon.

Cătălina – Și chiar dacă formezi un număr greșit, poți închide înainte să intri în conversație...

Maria – Să spunem că n-am avut prezența de spirit să-i închid în nas cât încă era timp... Eu sunt genul care stă mult la telefon...

Cătălina – I-ați spus soțului dumneavoastră înainte de seara asta?

Maria – Nu...

Cătălina – De ce?

Maria – Trecusem de porțile de securitate fără să declanșez alarma... și n-am avut curajul să mă întorc ca să plătesc nota...

Moment de jenă. Petru și Maria evită să se privească.

Radu – Bun... Poate ar fi mai bine să vă lăsăm...

Petru (*către Radu*) – Ați blufat?

Radu, mulțumit de el, își arată cărțile.

Radu – Aveam doar o pereche mică...

Cătălina și Radu se ridică și se pregătesc să plece.

Radu (*către Petru*) – Și eu mai am o ultimă întrebare pentru dumneavoastră...

Petru – Partida s-a terminat.

Radu – Eu v-am arătat perechea mea...

Petru – Bine, întrebați...

Radu – Chiar sunteți actor?

Petru – Nu, dar scriu piese de teatru. În timpul programului... la Biblioteca Națională...

Cătălina – Înțeleg... Pot conta pe discreția dumneavoastră...?

Petru – În legătură cu vecinii de vizavi...? Dacă scrieți în raport că sunt cel mai productiv angajat din instituție și că în niciun caz n-aș putea fi înlocuit de un calculator...

Cătălina încasează lovitura.

Cătălina – Îmi permiteți să beau puțină apă în bucătărie? Nu mă simt prea bine...

Maria – Sigur, vă rog...

Cătălina se îndreaptă spre bucătărie.

Radu – Data viitoare vă invităm noi... Facem un Scrabble, ca să mai schimbăm...

Cătălina revine.

Radu – Atunci, pe curând?

Petru (*către Cătălina*) – Pe mâine...?

Vecinii pleacă. Petru și Maria abia îndrăznesc să se privească. Telefonul Mariei începe să sune.

Petru – Nu răspunzi?

Maria – Nici nu știu dacă e pentru tine sau pentru mine. Ai dat numărul meu tuturor prietenilor tăi...

Petru – Pentru că am încredere în tine...

Maria se simte stânjenită.

Petru (*mai grav*) – Cine a fost... numărul tău greșit?

Maria – Sorin...

Petru – Uite că de el nu m-aș fi ferit...

Maria îl îmbrățișează pe Petru, cerându-i iertare.

Maria – Atunci, jucăm partida aia de strip poker?

Petru – All-in!

Muzică sugestivă. Ea începe un striptease. El o privește excitat. Se așază ca să-i urmărească numărul și scoate un trabuc mare, pe care se pregătește să-l aprindă cu un chibrit scos dintr-o cutie.

Pentru o clipă apare chipul Cătălinei, care îi spionează... cu o mască de gaze veche pe față. Apoi Cătălina dispare.

Maria se oprește brusc, în același timp cu muzica.

Maria (*îngrijorată*) – Nu ți se pare că miroase a gaz?

El face un gest că nu știe și aprinde chibritul pentru trabuc.

Întuneric, urmat de un flash și de zgomotul unei explozii.

Sfârșit.

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită